

РЕШЕНИЕ

№ 15

гр. Бургас, 18.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на десети февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Павел Ал. Ханджиев

Членове: Илияна Т. Балтова
Христина З. Марева

при участието на секретаря Станка Ст. Ангелова
като разгледа докладваното от Павел Ал. Ханджиев Въззивно търговско дело
№ 20212001000296 по описа за 2021 година

Производството по делото е образувано по въззивна жалба от “Д. п. г.” ООД, ЕИК *****, срещу решение № 319 от 13.10.2021 г., постановено по т.д. № 97/2021 г. по описа на Окръжен съд – Бургас, с което: (1) е отхвърлен главния иск на въззивника на осн. чл. 694 ТЗ против “С. с.” ООД (н) за установяване, че съществува вземане на ищеца против длъжника-ответник в размер на 57,91 лв. на основание извършено плащане от 30.06.2020 г. на прието вземане на НАП в същото производство по несъстоятелност и законова суброгация по чл. 180, ал. 1, т. 2 ДОПК и (2) е прекратено производството по предявения евентуален иск за установяване, че съществува вземане на ищеца против ответника в размер на 57,91 лв. на основание неоснователно обогатяване, доколкото с плащането е погасено чуждо задължение на несъстоятелния длъжник към НАП.

Въззивникът “Д. п. г.” ООД поддържа, че обжалваното съдебно решение е неправилно. Съдът приел, че не са налице условията на чл. 180, ал. 1, т. 2 ДОПК, тъй като в полза на НАП не съществували обезпечения или привилегии, които да дават право на предпочтително удовлетворяване. Съдът приел, че след като вземането на НАП е с поредност на удовлетворяване по чл. 722, ал. 1, т. 6 ТЗ, не е налице привилегия за вземането, тъй като с преференция при осребряването на имуществото се ползвали само кредитори с приети вземания по чл. 722, ал. 1, т. 1 и 2 ТЗ. Възприетото от съда било неправилно, тъй като публичният вискател НАП бил кредитор с предпочтително удовлетворяване пред кредитора “Д. п. г.” ООД. Вземането на НАП било с поредност по чл. 722, ал. 1, т. 6 ТЗ, а това на кредитора-ищец –

по чл. 722, ал. 1, т. 8 ТЗ. Поради това следвало да се приложи чл. 180, ал. 1, т. 2 ДОПК. Привилегията на НАП следвала от правосубектността на агенцията, а суброгацията на кредитора-ищец настъпвала по право. Суброгацията била предпоставена от уведомяването на съда по несъстоятелността и синдика. Поради това вземането на ищеца било предявено за приемане по реда на чл. 688, ал. 3 вр. чл. 695 ТЗ. В тази хипотеза предявяването на вземането не било ограничено със срок, във връзка с което била неоснователна тезата на длъжника, че вземането е възникнало преди решението за откриване на производство по несъстоятелност и е следвало да се предяви по реда на чл. 685, ал. 1 вр. чл. 688, ал. 1 ТЗ. Разбирането на длъжника, че срокът за предявяване на процесното вземане е изтекъл 3 месеца след извършеното плащане, т.е. на 30.09.2020 г., било невярно. Съгласно чл. 688, ал. 1, изр. 2 ТЗ след изтичане на двумесечния срок, следващ едномесечния по чл. 685, ал. 1 ТЗ, вземания, възникнали до датата на решението за откриване на производство по несъстоятелност, не могат да се предявяват. Сроковете по чл. 685 и 688 ТЗ били обусловени от датата на откриване на производството по несъстоятелност и започвали да текат от вписването на последното в ТР.

Неправилно съдът прекратил производството по евентуално съединения иск с мотива, че е недопустимо установяване на вземания, индивидуализирани с исковата молба по чл. 694 ТЗ по основание, произход, размер и обезпечение, различни от посочените в съставените от синдика списъци. Настоящото производство било исково и за него важали общите правила на ГПК, в т.ч. чл. 127 и чл. 146 ГПК, поради които съдът не бил обвързан от посочената от ищеца правна квалификация на предявените вземания. Разпоредбите на чл. 685 и чл. 688 ТЗ не поставяли пред кредитора изисквания да прави правна квалификация на предявените вземания. Основанието на предявеното вземане било извършеното плащане на 30.06.2021 г. от “Д. п. г.” ООД, а въпросът дали е налице суброгацията по чл. 180, ал. 1, т. 2 ГПК или е налице неоснователно обогатяване бил предоставен с исковата молба на преценката на съда.

Отправя се искане обжалваното решение да бъде отменено изцяло като неправилно и вместо него да бъде постановено решение, с което да се приеме за установено съществуването на вземане на “Д. п. г.” ООД за сумата 57,91 лв. на основание извършено плащане от 30.06.2020 г. на прието вземане на НАП по т.д. № 439/2018 г. на Окръжен съд – Бургас.

Въззиваемият длъжник “С. с.” ООД (н) не е представил отговор на въззивната жалба.

Синдикът А. М. е представила отговор, с който оспорва жалбата като неоснователна. Недопустимо било по реда на чл. 694 ТЗ да се предявяват съединени иски, нито да се разглеждат други иски, непредявени в производството по несъстоятелност вземания. Иска се потвърждаване на обжалваното решение.

Апелативен съд - Бургас, като взе предвид оплакванията и

доводите на страните, прецени събраните по делото доказателства и съобрази закона, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в срок, от легитимирана да обжалва страна, срещу акт, подлежащ на обжалване, и отговаря на изискванията на закона за редовност, поради което с определение от 05.01.2022 г. е допусната за разглеждане по същество.

Окръжен съд – Бургас е бил сезиран с искова молба от “Д. п. г.” ООД против “С. с.” ООД (н) при участието на синдика на дружеството за установяване на осн. чл. 694, ал. 2, т. 1 ТЗ съществуването на вземане на ищеца против ответника в размер на 57,91 лв. на основание извършено плащане от 30.06.2020 г. на прието вземане на НАП в същото производство по несъстоятелност и законова суброгация по чл. 180, ал. 1, т. 2 ДОПК или на основание неоснователно обогатяване, доколкото ищецът платил и погасил чуждо задължение – това на несъстоятелния длъжник към НАП.

Ответникът “С. с.” ООД (н) оспорил иска. Възразил, че не е извършено плащане от ищеца в полза на НАП, че не е настъпила суброгация на ищеца в правата на НАП, че вземането на ищеца не било предявено в срок. не е изразило становище по претенцията, както и че претенцията, основана на неоснователно обогатяване, е недопустима.

Синдикът изразил становище, че претенцията е основателна, тъй като ищецът се суброгирал в правата на НАП на осн. чл. 180, ал. 1, т. 2 ДОПК.

С обжалваното решение съдът отхвърлил иска за установяване съществуването на вземане, произтичащо от суброгация на ищеца в правата на НАП и прекратил производството по претенцията за установяване съществуването на вземане против ответника, произтичащо от неоснователно обогатяване.

При извършената служебна проверка съгласно правомощията си по чл. 269 ГПК Апелативен съд – Бургас констатира, че постановеното първоинстанционно решение е валидно, а в обжалваните части – допустимо.

По съществото на спора настоящият въззивен състав приема следното:

С решение № 202 от 18.06.2019 г., постановено по т.д. № 439/2018 г. по описа на Окръжен съд – Бургас е открито производство по несъстоятелност на ответника “С. с.” ООД.

Няма спор между страните, че кредиторът “Д. п. г.” ООД предявил вземания против длъжника, които били включени от синдика в Списък на приети вземания, предявени в срока по чл. 685, ал. 1 ТЗ, който списък е одобрен от съда по несъстоятелността с някои корекции с Определение № 137 от 06.02.2020 г. Приетите вземания на “Д. п. г.” ООД са с поредност на удовлетворяване по чл. 722, ал. 1, т. 8 и т. 10 ТЗ.

Няма спор, че е било прието в производството по несъстоятелност, а впоследствие е останало неоспорено и вземане на Националната агенция за

приходите в размер на 57,91 лв. с поредност на удовлетворяване по чл. 722, ал. 1, т. 6 ТЗ.

Установява се, че на 30.06.2020 г. е извършен банков превод от сметка на Адвокатско дружество “К. и съдружници” на сумата 57,91 лв. по сметка на НАП. Посочено е в платежното нареждане, че плащането се прави за сметка на “Д. п. г.” ООД за погасяване на вземане по т.д. № 439/2018 г. по наказателно постановление от 07.03.2017 г. Като задължено лице към НАП по вземането в платежното нареждане е посочено “С. с.” ООД. С писмо изх. № 24-02-417/18 от 21.07.2020 г. Националната агенция за приходите е уведомила съда по несъстоятелността, синдика на дружеството-длъжник и кредитора “Д. п. г.” ООД, че вземането на НАП, прието в производството по несъстоятелност, е погасено изцяло от кредитора “Д. п. г.” ООД.

На 04.01.2021 г. от сметка в У. Б. на наредител А. М. е преведена по сметка на Адвокатско дружество “К. и съдружници” сумата 57,91 лв. с неясното основание “В ПОЛЗАДРПГ ПЛ. ЗАДЪЛЖ. СИН. СЪНРАЙЗТ. Д 439.2018 БОС СПИ - К ОБЯВЕ ТР30 . 12 . 20”. Сумата е върната от получателя на наредителя на 29.01.2021 г. с посочено основание “получен грешен превод без основание”. На 03.02.2021 г. същата сума отново е била преведена от лична сметка на А. М. по сметката на Адвокатско дружество “К. и съдружници” и отново преводът е бил върнат на същото основание.

На 07.07.2020 г. кредиторът “Д. п. г.” ООД предявил в производството по несъстоятелност вземане против длъжника за сумата 57,91 лв. с поредност на удовлетворяване по чл. 722, ал. 1, т. 6 ТЗ на основание суброгация по чл. 180, ал. 1, т. 2 ДОПК в правата на кредитора НАП. Така предявеното вземане било включено от синдика в Допълнителен списък на приети вземания, предявени в срока по чл. 688, ал. 3 ТЗ. След възражение от длъжника с определение № 260167 от 09.02.2021 г. съдът по несъстоятелността изключил вземането от допълнителния списък на приети вземания.

При това положение искът на кредитора “Д. п. г.” ООД по чл. 694, ал. 2, т. 1 ТЗ, предявен в срока по чл. 694, ал. 6 ТЗ против длъжника, за установяване съществуването на процесното вземане в размер на 57,91 лв. е допустим. Възраженията на ответника във връзка със срока, в който е било предявено вземането, са неоснователни. Ищецът сочи, че вземането му е възникнало след откриването на производство от момента на извършеното плащане в полза на НАП. При това положение моментът на влизане в сила на наказателното постановление и първоначалното възникване на публичното задължение е ирелевантен.

По същество искът е основателен по следните съображения:

Съгласно чл. 180, ал. 1, т. 2 ДОПК лице, което изпълни чуждо публично задължение, установено с влязъл в сила акт и неизпълнено в сроковете за доброволно изпълнение, встъпва в правата на публичния взыскател по отношение на направените обезпечения и реда на вземането в производството по несъстоятелност, когато изпълнилият задължението е кредитор на

задълженото лице, ако публичният взыскател на основание своите обезпечения или привилегии е кредитор с право на предпочтително удовлетворение. Тази хипотеза в случая е налице:

- “Д. п. г.” ООД е кредитор на “С. с.” ООД в производството по несъстоятелност;
- “С. с.” ООД е имало публично задължение, установено с влязъл в сила акт (наказателно постановление от 2017 г.) и неплатено в срока за доброволно изпълнение; вземането на НАП е предявено и прието в производството по несъстоятелност;
- “Д. п. г.” ООД е изпълнило публичното задължение на “С. с.” ООД като е превело дължимата сума по сметка на НАП;
- публичният взыскател НАП в производството по несъстоятелност е кредитор с право на предпочтително удовлетворение, тъй като вземането му е с поредност на удовлетворяване по чл. 722, ал. 1, т. 6 ТЗ, докато вземанията на “Д. п. г.” ООД са от следващи редове.

При наличието на тези предпоставки по силата на закона кредиторът “Д. п. г.” ООД се суброгира в правата на кредитора НАП по отношение на длъжника. Това означава, че за него е възникнало вземане за сумата 57,91 лв. на осн. чл. 180, ал. 1, т. 2 ДОПК с поредност на удовлетворяване по чл. 722, ал. 1, т. 6 ТЗ.

Възраженията на ответника са неоснователни. Възражението за неизвършено от ищеца плащане на публичното задължение влиза в противоречие със събраните доказателства. Те сочат, че в полза на НАП е платена сумата 57,91 лв., като публичният взыскател е приел плащането и счита публичното вземане за погасено. Плащането е извършено от лице, което се е легитимиравало като пълномощник на кредитора “Д. п. г.” ООД, а възражение за липса на представителна власт може да повдига само лицето, което е било представлявано. Представяваният не само не възразява, че не е бил надлежно представляван, но и изрично заявява, че поддържа извършеното и желае да се ползва от него – потвърждение от 25.01.2021 г. (л. 65 от делото на БОС).

В заключение – предявеният иск е основателен. На осн. чл. 694, ал. 2, т. 1 ТЗ следва да се приеме за установено, че ищецът има на осн. чл. 180, ал. 1, т. 2 ДОПК вземане срещу длъжника за сумата 57,91 лв. с поредност по чл. 722, ал. 1, т. 6 ТЗ. При това положение не се налага разглеждане на ищцовата претенция в частта, с която вземането се претендира на основание неоснователно обогатяване. Това налага обжалваното първоинстанционно решение да се отмени изцяло, след което искът да се уважи.

Мотивиран от изложеното, Бургаският апелативен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 319 от 13.10.2021 г., постановено по т.д. № 97/2021 г. по описа на Окръжен съд – Бургас, като вместо това

ПОСТАНОВЯВА:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО в отношенията на длъжника “С. с.” ООД (н), ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. Бургас, ул. Е. Й. № 24, ет. 1, синдика Ан. Г. М. и всички кредитори в производството по несъстоятелност на “С. с.” ООД (н), че на осн. чл. 180, ал. 1, т. 2 ДОПК съществува вземане на “Д. п. г.” ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. Ф. Н.” № 37А, ет. 5, против “С. с.” ООД (н) за сумата 57,91 лв. с поредност на удовлетворяване по чл. 722, ал. 1, т. 6 ТЗ.

ОСЪЖДА на осн. чл. 694, ал. 7 ТЗ “С. с.” ООД (н), ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. Бургас, ул. Е. Й. № 24, ет. 1, да заплати на бюджета на съдебната власт, както следва: по сметка на Окръжен съд – Бургас държавна такса за първоинстанционното производство в размер на 50 лв. и по сметка на Апелативен съд – Бургас държавна такса за въззивното производство в размер на 25 лв.

Решението не подлежи на обжалване на осн. чл. 280, ал. 3, т. 1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____